

FOTBAL

REVISTA
SĂPTĂMÎNALĂ

ANUL VIII

393

MIERCURI
5 DECEMBRIE 1973
12 PAGINI
2 LEI

COMENTARIILE LA JOCURILE DE DUMINICĂ
CUM S-AU COMPORTAT CELE 18 ECHIBE,
ÎN CONDIȚIILE
TERENURILOR NEFAVORABILE
ȘI ALE PRIMEI APARIȚII
ÎN... PRELUNGIRILE SEZONULUI?

Alte dezbateri în cadrul
anchetei noastre pe tema
„JUNIORII —
LA ORDINEA ZILEI”

AZI, ÎN 7 ORAȘE
DIN ȚARĂ,
„OPTIMILE”
CUPEI ROMÂNIEI

LA „INTERVIUL SĂPTĂMÎNII,”
un mare jucător
al „anilor '30”:
internaționalul
ȘTEFAN DOBAY

LUCRĂRILE CONSFĂTURII
ANTRENORILOR DE LA
CENTRELE DE COPII
ȘI JUNIORI

Portarul Manta sare spectaculos și reușește să rețină centrarea venită de pe partea stîngă, de la Dumitru. Năstase (mascat de portar, în imagine) nu poate interveni. Cu atât mai puțin Panța, care îl are în față pe Berneanu. (Fază din derbyul etapei, Steaua — Universitatea Craiova, 1—0).

DIVIZIA A • ETAPA a 16-a
ÎN GENERAL, MECIURI BUNE,
ÎN CIUDA STĂRII TERENURILOR

Intervenția din lateral a fundașului central Georgescu de la Jiul nu l-a putut dezechilibra pe Dumitrache, care reușește să șuteze spre poartă. În schimb, jucătorul echipei oaspe, alunecînd, plătește tribut terenului acoperit de zăpadă înghețată. (Dinamo — Jiul 1—0).

Fotografii de Dragoș NEAGU

ÎN ACEST NUMĂR,
AL DOILEA CUPON DE PARTICIPARE
LA ANCHETA
PENTRU DESEMNAREA LAUREATULUI
TROFEULUI FOTBAL '73

TRIMITETI OPȚIUNEA DV.
PÎNĂ LA DATA DE 10 DECEMBRIE!

CUM SE PREZINTĂ
AJAX
FĂRĂ CRUYFF

PAGINĂ DE CRONICI
LA MECIURI
DIN DIVIZIA B

INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

— Vă rog să ne spuneți câteva cuvinte despre momentul actual al fotbalului nostru, atât de discutat și controversat.

— Asist, ori de câte ori am prilejul, la meciurile de fotbal. Nu scap transmisiile televizate ale marilor meciuri internaționale și ale meciurilor noastre divizionare. Citesc deseori ceea ce se scrie despre fotbalul nostru. Zimbesc uneori când aud câte o părere... definitivă, care rezolvă în 10 secunde ceea ce se poate rezolva doar în câțiva ani. Urmăresc cu atenție mai ales părerile foștilor mei coechipieri, în cadrul interviurilor publicate în revista „Fotbal”. Imi dau seama tot mai mult că fotbalul este reflectat cel mai bine de oamenii care și-au dăruit tinerețea acestui joc și care, datorită acestui fapt, nu înțeleg să se aplece doar în treabă. După ani și ani de meditații, mi-am dat seama că principalul neajuns al fotbalului nostru este acela că — din păcate — a încetat să fie un joc, devenind o obsesie în care sunt angajate tot soiul de interese.

— Trebuie să admitem, totuși, că jocul de fotbal își schimbă conținutul nu numai la noi. Marile cluburi din țările cu fotbal dezvoltat sunt un fel de întreprinderi industriale...

— Nu mă interesează ce se întâmplă la marile cluburi. Drumul nostru nu poate fi același. Eu sunt convins că principalul neajuns al fotbalistilor noștri este că, angajându-se într-un joc care, de fapt, nu mai este joc, pierd o mulțime din calitățile omului de totdeauna. Țin să spun, din capul locului, că un fotbalist — indiferent de nivelul lui — trebuie să aibă o slujbă, pe care să o respecte, și din care va avea de câștigat și fotbalul. De această slujbă nu trebuie să se ocupe clubul sportiv. Această slujbă trebuie să fie rodul preocupărilor exclusive ale fotbalistului. Din această concepție, pe care o consider ca fiind singura firească, va rezulta mai marea responsabilitate a fotbalistilor. Jucătorii noștri nu mai știu să trăiască. Ei sunt dădăciți câteva zile, în cantonament, iar apoi sunt lăsați liberi, alte câteva zile, în care timp vin la antrenamente, iar în rest nu știu ce să facă cu timpul. Dacă tânărul fotbalist ar căpăta întreaga responsabilitate a vieții sale, ar deveni un tată de familie care nu s-ar sfii să se ducă cu caruciorul în parc, să meargă până la brutărie, ca să cumpere piine, să țină locul nevastăii — dacă e cazul — în ale gospodăriei, să fie, în general, un om complet, și abia după aceea fotbalist. Știu, unii dintre antrenori se vor speria citind aceste gânduri, dar eu sunt convins că o viață ordonată, cu o slujbă riguros respectată, între 7 și 14 sau între 8 și 15, va face să crească forțele sportivului și, peste toate, va schimba mentalitatea unui fotbalist.

— Dumneavoastră ați fost jucător profesionist, la o echipă profesionistă, Ripensia...

— Mai întâi, o precizare. Profesioniștii sută la sută în echipa noastră au fost doar doi fotbalisti: Rudy Welzer și Schwartz. Ei primeau câte 6.000 lei pe lună pentru faptul că jucau fotbal la Ripensia. Noi, ceilalți, eram în primul rind funcționari sau meseriași, și în al doilea rind fotbalisti. Iată, de pildă, Zombory a fost șef de magazie la „Hutchinson”. Și lucra foarte serios. Hockșary a fost maestrul de calapoade. Bindea, Ciolac, Deheleanu și eu eram funcționari la primărie. Bürger era timplar, lucra absolut în fiecare zi, și deși nu era prea plăcut să faci cociuge, asta îl era meseria... și o făcea.

— Ați constatat o oarecare îndepărtare actuală a copiilor de fotbal?

— Într-o oarecare măsură, da. Viața s-a schimbat, ritmul e altul. Cine mai visează astăzi să ajungă un mare fotbalist? Dacă simțem sincer, ne dăm seama că și visurile s-au schimbat. Iată, de pildă, într-o seară, la televizor, am văzut un reporter canonindu-se să convingă un grup de tineri că meseria de electrician sau de strungar e uneori mai frumoasă decât una în care ai nevoie de o diplomă foarte simandicoasă. Iar tinerii... cam zimbeau, fără să fie prea convingși. Te asigur că dacă ai face o mică anchetă în rindul copiilor dintr-o clasă, ai ajunge la concluzia că fotbalul e un lucru la care nici nu se gîndesc. Și asta în primul rind pentru că fotbalul presupune un efort extraordinar, paralel cu meseria, un efort în care trebuie să înfrunți nenumărate obstacole.

— Cum credeți că s-ar putea stimula dragostea pentru fotbal a copiilor și, mai ales, cum credeți că se poate rezolva criza de timp a copiilor? În ceea ce mă privește, m-am gîndit la organizarea unor licee de fotbal, în centrele cu cea mai mare densitate a pasiunii pentru fotbal. Aceste licee, cu internate, ar rezolva o bună parte din criza de timp.

— Nu m-am gîndit încă. Poate că ar fi bune și internatele, deși eu cred că copiii nu se pot

ȘTEFAN DOBAY este un nume legendar în istoria fotbalului românesc. El a îmbrăcat de peste 40 de ori tricoul echipei naționale și a fost un veritabil bombardier al atacului. Extremul stînga Ștefan Dobay a monopolizat — am putea spune — tricoul cu nr. 11 pe parcursul unui deceniu, cel al anilor '30, jucînd într-o echipă care, pentru mulți, rămîne cea mai bună a istoriei fotbalului nostru.

După ce și-a încheiat cariera pe gazonul pe care l-a părăsit cu o faimoasă poreclă, „Calul”, expresie a vigoarei sale neobișnuite și a fuleului său extraordinar spre poartă adversă, Ștefan Dobay a fost un antrenor apreciat, ajungînd pînă la conducerea echipei naționale.

În ultimii ani, Ștefan Dobay, ajungînd la o vîrstă venerabilă, a abandonat activitatea de antrenor. El păstrează, însă, un contact permanent cu fotbalul, pe care-l iubeste cu aceeași pasiune.

ȘTEFAN DOBAY

— Am auzit și eu discutîndu-se. Pentru mine totul e clar. Fotbalul de astăzi este mai bine organizat. (Cel puțin la nivelul „național”). De aici și unele rezultate mai bune. Fotbalul de pe vremea mea avea o conducere pur amatoare. Imi aduc aminte, în 1934, în Italia, am fost eliminați încă din primul joc, de Cehoslovacia. Diferența față de rezultatele din Mexic 1970 este aceea că sistemul competițional nu ne-a permis să jucăm un al doilea joc. În Italia, în 1934, primul tur a fost eliminat. Același lucru s-ar fi întîmplat cu echipa din 1970, după jocul cu Anglia. Din fericire, formula de disputare s-a schimbat, iar echipa noastră națională a mai putut juca două meciuri. Cît privește valoarea intrinsecă, sînt convins că fotbalistii vremii mele au fost, per total, de o valoare mai bună. Gîndește-te că pentru postul de inter stînga candidau concurent Bodola, Schwartz și Petea Vilcov. Astăzi, antrenorii echipelor naționale se chină de vreo 7—8 ani să găsească un al doilea fundaș dreapta sau o singură extremă stînga, și nu reușesc. Iar această situație e valabilă nu numai pentru posturile amintite.

— Cum priviți viața sportivă a fotbalistilor?

— Ea depinde de felul cum e organizată viața lor, în general. În condițiile organizării de astăzi a vieții fotbalistilor noștri, aproape că ești îndemnat să intri în bar... Fotbalistul n-a fost nicodată ușă de biserică. Imi aduc aminte, într-o zi, la București, în timp ce eram la hotel, a venit marele actor Constantin Tănase și m-a invitat pe mine și pe Bindea la restaurant, la „Luzana”. Ne-am dus. Și am întîrziat, pînă pe la 12½ noaptea. Dimineața, în camera noastră de hotel a intrat președintele clubului, Lazăr, și ne-a spus, foarte calm: „Băieți, distracția vă costă cite 10.000 de lei”. N-am răspuns nimic. Trebuie să plătim, și asta a fost tot. Notează că 10.000 de lei (în banii de atunci) reprezenta câștigul nostru, cu prime, cu tot, pe o lună. Bineînțeles că suma ne-a

„DIN PĂCATE, FOTBALUL NOSTRU A ÎNCETAT SĂ FIE UN JOC, DEVENIND O OBSESIE”...

- FOTBALISTUL TREBUIE SĂ AIBĂ O SLUJBA PE CARE SĂ O RESPECTE.
- FOTBALUL TREBUIE SĂ FIE O EXPRESIE A VIEȚII.
- JUCĂTORII DE PE VREMEA MEA AU FOST, PER TOTAL, MAI BUNI DECît CEI DE ASTĂZI.
- DRUMUL SPRE BAR ESTE DESCHIS DE O VIAȚA PROST ORGANIZATĂ.
- ADEVĂRATUL SELECȚIONER NUMĂRĂ BĂTAILE INIMII.

lipsi de educația părintească, adică de educația de bază. Din această educație se nasc resurse de voință și de dragoste mai mari decît cele pe care ți le-ar oferi timpul bine organizat. Eu rămîn la părerea că fotbalul trebuie să fie o expresie a vieții.

— Dați-mi voie să vă pun o întrebare mai delicată. Se vorbește deseori despre valoarea diferită a generațiilor noastre de fotbalisti și se amintește mereu că ultima echipă națională a obținut cele mai bune rezultate, adică singurele rezultate de nivel internațional. Care e adevărul?

durul, astfel că în luna următoare am jucat ca dracii, ca să scoatem din pagubă. Și am scos. Trecînd la ziua de astăzi, sînt convins că prin organizarea normală a vieții fotbalistului drumurile la restaurante și baruri se vor împuțina pînă la normal, pentru că, orice ați spune, un fotbalist nu-i un seminarist. Iar pe seminarist, dacă îl ții închis într-o cușcă, să te ferești de el cînd scapă. Rămîn la convingerea că organizarea onestă a vieții unui fotbalist este cel mai bun mijloc de educație.

— Ce fotbaliști ați iubit mai mult?

— Bindea a fost cel mai mare fotbalist român dinainte de război. Am auzit că Bodola ar fi declarat recent că Bindea a avut valoarea lui Garrincha. Crede-mă, nu e nicio exagerare în această afirmație. După război, pe primul loc stă Petschovsch. Atît Bindea cît și Petschovsch, ar fi putut juca foarte bine și astăzi. În sfîrșit, pentru ultimii ani, îl văd pe Dinu. Nu cunosc un jucător român care să se fi dăruit mai mult decît Dinu.

— Ce-mi puteți spune despre viitoarea echipă națională?

— Să joci în echipa națională e un dar în plus. Acesta este și motivul pentru care unii jucători de valoare nu reușesc să joace în echipa națională. Dacă ar fi după mine, în timpul întoarcerii imnurilor aș pune urechea în dreptul inimii fiecărui jucător. Și aș face selecția după bătăile inimii. Te rog să mă crezi, nu există un selecționar mai bun.

Ioan CHIRILA

SCRISORI
PE ADRESA
REDACȚIEI

ESTE — SAU NU —
VINOVAȚ
JUCĂTORUL
GHERASIM?

Am primit, săptămîna trecută, la redacție, un memoriu semnat de IOAN GHERASIM din Baia Mare. Nu comentăm în nici un fel faptele relatate. Ele sînt deosebit de grave, incompatibile cu noțiunea de cinste și sport. De parte de noi gîndul de a pune sub semnul îndoielii afirmațiile, dar vrem să aflăm și opinia conducerii asociației sportive Topitorul, precum și pe aceea a organizatorilor de partid și U.T.C. de la I.M.M.N. Baia Mare, unde — la secția Metalurgică III Ferneziu — lucrează, ca lăcătuș, din 1966, Ioan Gherasim. Despre acest memoriu am vrea de asemenea să aflăm și părerea Consiliului județean pentru educație fizică și sport Maraș, care-i privește pe antrenorii echipei de fotbal Topitorul. Dar, să dăm cuvîntul autorului memoriului.

„La sfîrșitul campionatului 1972/73, Silvestru Welkovski, antrenorul echipei Topitorul Baia Mare, din Divizia C, echipe la care sînt și eu legitimat, la care sînt și eu legitimat, a reanunțat lotul, renunțîndu-se la o serie de jucători trecuți de 26 de ani. Eu am fost reținut pentru echipa care urma să evolueze în campionatul 1973/74. Cîteva etape n-am fost folosit. Apoi am început să joc, ca extremă stînga, dar asta numai după ce ANTRENORUL IMI FALSIFICASE, FĂRĂ SA ȘTIU, LEGITIMATIA, făcînd din 14.VI.1973, 14.VIII.1973 ! Jucam mai mult în deplasare, acasă fiind cunoscut de mulți lume. În ultima vreme însă, iar n-am mai jucat deoarece am adus la cunoștință președintelui asociației, tov. Constantin Șulea, unele practici ale antrenorului nostru. În 11.XI.1973 am jucat la Zalău, cu Victoria din localitate. A fost un meci cu eprapieră, iar pentru mine — cu un epilog dureros. Dar, iată ce s-a întîmplat.

În min. 43, arbitrul întîlnirii (din Alba Iulia), a acordat, just, penalty gazdelor. Lovitura a fost executată, mingea a lovit rădăcina barei, revenind în teren, fără să intre în poartă. Arbitrul a acordat însă gol, arătînd centrul terenului. Apărătorii echipei noastre s-au năpustit asupra lui. A fost o încăierare, conducătorul jocului fiind lovit în stomac și rupîndu-i-se ecusonul. Văzînd că se acordă gol, m-am dus și eu acolo, întrebîndu-l pe arbitrul Marincăș din Arad (tușer) dacă răspuns că nu s-a acordat gol, ci s-a fluierat „fîșfîș” pe rețea! Cînd spiritele s-au potolit, arbitrul de centru a arătat cartonasul roșu jucătorului Alexandru Vaida, de la noi, de la Topitorul. În drum spre cabine, antrenorul nostru, care se găsea după o noapte de chef, l-a rugat pe arbitru să-l dea eliminat pe juniorul Vasile Iana. Arbitrul n-a acceptat, dar după cîteva minute, a apărut în vestiarul nostru, M-a chemat la cabina arbitrilor și mi-a spus să mă îmbrac, deoarece... eu sînt cel eliminat!! Am încercat să-i explic, dar m-a dat afară. La vestiarul nostru se știa însă că adevăratul vinovat a fost fundașul Liviu Rusu, care și-a recunoscut vina. Antrenorul nu voia însă să plardă un fundaș!

Și așa, după zece ani de activitate, perioadă de-a lungul căreia am avut doar un singur avertisment, iată-mă pe banca acuzaților pentru un gest urit, de huligan, de care nu mă fac vinovat, și pentru care am fost suspendat șase luni. Așa ceva nu mi-l puteam închipui că se poate întîmpla cuiva. Adresez — prin intermediul revistei — rugămintea mea către organele în drept de a ancheta cele relatate de mine, iar cei vinovați să-și primească pedeapsa cuvenită. Menționez că, pînă la urmă, antrenorul nostru s-a prezentat la București cu legitimația vinovatului. Numai că decizia fusese luată pe baza raportului arbitru-lui... Dacă nu se va mai putea face nimic, nu-mi rămîne decît să efectuez suspendarea. Vă scriu, totuși, cu speranța că se vor lua măsurile necesare, că asemenea oamenilor certați cu cinstea, adevărul, dreptatea vor fi înălțurate pentru totdeauna din sport, unde nu au ce căuta.”

N.R. Aveți cuvîntul stimatilor tovarăși de la Baia Mare. Este sau nu vinovat jucătorul Gherasim?

JUNIORII-LA ORDINEA ZILEI!

INSTRUIRE

MAI MULTĂ ATENȚIE SPECIALIZĂRII TIMPURI ȘI INDIVIDUALIZĂRII

DEZBATERI DE BUN AUGUR...

Pornesc de la ideea că pregătirea sportivă a celor mici impune în permanență căutarea unor mijloace noi, și a unor metode noi, pentru că și problemele pe care le ridică activitatea copiilor și juniorilor sunt complexe și de mare răspundere. Poate și de aceea, în rândurile de față, mă voi referi înainte de toate nu la aspectele de ordin general ale muncii cu schimbul de mine al fotbalului nostru, ci la ceea ce este specific activității noastre, la unele mici „secrete” dacă le putem numi astfel, grație cărora, la Centrul de copii și juniori Politehnica Iași am reușit să obținem, an de an, bune rezultate. Iată câteva dintre acestea:

1. — stabilitatea antrenorilor în cadrul centrului: M. Birzan — 9 ani, Tr. Iordache — 4 ani, N. Ursache — 3 ani, I. Manolescu — 3 ani și M. Beraru — 2 ani;
2. — depistarea a fost și este o preocupare mereu de primă importanță, în scopul căutării, prin tot orașul și împrejurimile sale, a copiilor cei mai talentați și de certă perspectivă. Pentru că numai așa investițiile morale și materiale se pot compensa ulterior;
3. — buna frecvență a copiilor în centru. Absențele au fost rare și întotdeauna impuse de cauze obiective. Amarandei, de pildă, nu a avut nici o absență nemotivată în ultimii trei ani! Pe de altă parte noi am urmărit recuperarea copiilor și nu renunțarea cu ușurință la prezența lor în pregătire;
4. — menținerea permanentă a unei strinse legături cu familia, prin organizarea unor întâlniri lunare pe grupe și biannuale pe centru.

Relații asemănătoare au fost stabilite și cu școala, îndeosebi prin profesorii de educație fizică;

5. — climatul bun de muncă din cadrul secției noastre, colaborarea dintre tehnicienii echipelor de seniori, tineret, copii și juniori, condiție indispensabilă realizării procesului de formare-promovare și titularizare a tinerilor jucători.

În ce privește metoda aplicată la grupele centrului nostru, ea nu diferă, în principiu, de aceea a altor centre mai vechi. Indicațiile F.R.F., consfăturile și schimbul de experiență au condus la o activitate, în general, unitară, dar fiecare centru și-a pus amprenta pe anumite realizări caracteristice. În acest sens aş vrea să menționez că la Politehnica Iași a existat, datorită unor bune condiții organizatorice și materiale, posibilitatea formării cu succes a unor portari de valoare. Așa au fost și sint de pildă Iordache (Steaua), Cizic (Sport Club Bacău), Costas (Politehnica Iași), Naste (Jiul). Așa sperăm să fie Atimoftoaie, Asaftei și Ilușcă în prezent componenți ai centrului nostru de fotbal. La el se mai adaugă o grupă de 10 copii (10—11 ani) candidați la un ultim examen de selecție pentru postul de portar. Precizez că mulți dintre cei enunțați mai sus nu au visat că vor ajunge portari de valoare. Chiar cazul lui Iordache, component al lotului național, care s-a prezentat la selecția inițială ca fundaș lateral. Opinia noastră l-a dirijat însă, în ciuda refuzului său subiectiv acolo unde mai tirziu avea să-și confirme adevărata vocație.

La formarea portarilor, pe lângă metoda cunoscută și folosirea unor mijloace de pregătire create special în acest scop, a mai contribuit și faptul că mai toți antrenorii din centrul nostru au fost înaintași și pasionați pentru trasul la poartă. Pe această bază s-a lucrat mult cu ei, li s-au expediat sute și mii de lovituri pe poartă zilnic, corectându-li-se execuțiile și obișnuindu-i cu intervenții precise, prompte și gândite.

De asemenea, în perioada lunilor de iarnă, atunci când de regulă condițiile nefavorabile, de timp și teren, reduc volumul de muncă specifică, noi am găsit soluția de a lucra intens, bineînțeles în sală, punând un deosebit accent pe gimnastica acrobatică (sărituri la trambulină, peste lada și cal). În aceeași idee, am folosit și vara, în perioada pregătitoare unele exerciții de dificultate în apă (la ștrand) pe nisipul plajei, jocuri și sporturi complementare. Pe acest temel se poate afirma că pregătirea portarilor în centrul de copii și juniori Politehnica Iași, a avut un permanent caracter de individualizare, în general bine efectuată și cu rezultate care ne îndreptătesc să sperăm în realizări superioare în viitor. Totodată, putem considera problema aceasta, a specializării timpurii la nivelul unui anumit post, drept o reușită experiență, care ne îndeamnă să lucrăm și de acum înainte cu pasiune și dorință de autodepășire.

MIHAI BIRZAN

antrenor la Politehnica Iași

ORGANIZARE

CLUBUL SAU LICEUL

CU INTERNAT, UN DEZIDERAT ACTUAL

Despre centrele de copii și juniori și școlile sportive s-a scris mult și controversat. S-au arătat realizările, dar și lipsurile lor, sau cea ce ar fi putut să facă. Cum de peste trei decenii lucrăm cu juniorii, pot afirma, cred, fără să greșesc, că centrele și școlile cu profil au fost, în ultimii ani, singurele unități care au propagat fotbalul și s-au ocupat mai temeinic de formarea unor jucători buni. Nu există promoție de juniori care să nu-și fi trimis reprezentanții ei în primul eșalon. Cu toate acestea, față de condițiile create de F.R.F., activitatea centrelor și secțiilor din școli nu poate fi considerată satisfăcătoare, deși cel mult în privința numărului de jucători dat campionatelor interne. Despre calitate, în nici un caz, nu poate fi încă vorba. Așa stind lucrurile, apare ca firească întrebarea: își justifică ele sau nu existența? Voi încerca să-mi spun părerea în acest sens.

Pentru a vorbi de rezultate, de CALITATE, și ca să nu ne facem iluzii, ar trebui să precizăm CE CONDIȚII OFERĂ ACESTE UNITĂȚI PENTRU FORMAREA UNOR JUCĂTORI NECESARI PERFORMANȚEI ȘI MARII PERFORMANȚE. Aceste două noțiuni trebuie explicate pe scurt. Prin performanță, eu înțeleg realizarea unor jucători de nivel Divizia A actuale. Prin marea performanță se înțelege formarea unor elemente de superclasă, cu mare capacitate de efort și tehnicitate, jucători apți să facă față cerințelor fotbalului actual internațional.

Având în vedere experiența metodicii celei mai avansate, trebuie spus că, pentru a lucra la marea performanță, sunt necesare în medie 1000—1200 ore anual. Cu alte cuvinte, circa 20—22 ore pe săptămână, bineînțeles fiind scama de sarcini specifice fiecărei perioade. Or, la noi, acum, cu patru antrenamente și un joc (slab) de campionat pe săptămână, nu văd cum s-ar putea realiza acei jucători apți pentru marea performanță. Mentalitatea părinților și programa școlară (36—40 ore săptămânal) constituie impedimente greu de învins. Cu alte cuvinte, consider eu, centrele de juniori și secțiile din școli nu rezolvă problema mariei performanțe, în aceste unități nepunându-se crea condițiile de instruire cerute. De aceea trebuie să ne gândim la CLUBUL SAU LICEUL CU INTERNAT. Care ar fi avantajele înființării lor?

● S-ar câștiga timpul necesar efectuării unei pregătiri multilaterale adecvate;

● Metodică precisă de lucru;

● Alimentație dirijată;

● Posibilități corespunzătoare de recuperare și refacere;

● Coordonare eficientă a procesului instructiv-educativ;

● Participare eficientă la competiții de înalt nivel.

Nu intru în amănunte. Vreau

să spun, însă, că în foarte multe țări din lume aceasta este forma care se practică, ea având rezultate excelente. Iar la noi, exemplul Liceului de atletism din Cimpulung Muscel este elocvent.

Dar, cum pentru realizarea acestor unități sunt necesare fonduri, ai îndrăzni să propun următoarele:

I. Desființarea campionatului de tineret-rezerve. Pentru că: a) în această competiție joacă prea puține rezerve. Jucătorii seniori fug de astfel de meciuri, motiv datorită căruia nu ajung să aibă la activ, într-un an întreg, decât maximum 10—15 partide jucate; b) juniorii care au cu adevărat valoare și-o manifestă de la 17—18 ani și sint promovați direct (Dinu, Dobrin, Balaci, Răducanu, Năstase, Aelenei, Anghelini etc.); c) jucătorii care termină junioratul și nu îndeplinesc condițiile necesare, cu mare greutate mai pot progresa la tineret-rezerve. Or, la ora actuală, echipele de tineret-rezerve au devenit principalele furnizoare de jucători pentru divizionarele B și C. Iar rentabilitatea investițiilor făcute este foarte mică (campionatul costă o dată și jumătate mai mult decât centrele și școlile cu profil la un loc!).

II. În locul acestui campionat de tineret-rezerve să se organizeze o Divizie A de juniori (așa cum este în Bulgaria). Sumele cheltuite pentru tineret-rezerve s-ar adăuga în bugetele centrelor, de categoria I. S-ar putea înființa, astfel, acele cluburi cu internat, cu cîte 25—26 de juniori. Din acest lot de 25—26 de jucători s-ar forma două echipe, pe grupe de vîrstă (juniori I și II). Grupa mare, 17—18 ani și jumătate, ar activa în campionatul divizionar A. Grupa mică, 15—16 ani, ar juca în campionatul republican al juniorilor și școlarilor.

Astfel s-ar realiza loturi duble de juniori care ar primi o instruire superioară timp de aproape un an, adăugîndu-se și acele tabere de vară sau de iarnă. Iar echipa națională ar avea la îndemînă tot ceea ce are mai bun întregul eșalon.

Concluzionînd, consider că activitatea la acest nivel, „copii-juniori”, pentru a corespunde marilor cerințe actuale, poate fi organizată astfel: 1. Școala generală cu program de educație fizică (clase de fotbal V—VIII) în principalele orașe din județe; 2. Centrul de copii și juniori și școlile sportive; 3. Clubul sau liceul cu internat.

LEONTE IANOVSCI
antrenor la F. C. Argeș

●

●

●

●

●

●

●

●

●

●

●

SISTEMUL COMPETIȚIONAL

26 DE MECIURI

PE AN, MULT PEA PUȚIN PENTRU JUNIORI!

Este bine știut că promovarea înseamnă realizarea ca fotbalist a unui junior, produsul final al muncii de instruire dusă cu un copil timp de 7—8 ani. Sint cazuri de excepție, atunci cînd juniori foarte talentați fac față în Divizia A de la o vîrstă foarte fragedă, cum s-a întîmplat cu Dobrin, Dumitrache, Dumitru sau Balaci. Dar, asemenea excepții sint extrem de rare. Mulți se pierd pe drum, pentru că nu au rodajul necesar, de 2—3 ani în Divizia B sau C, unde să acumuleze experiență competițională, să se fortifice psihic. Promovările sint așa de rare, deoarece sistemul competițional actual la juniori (știut fiind faptul că jocul este un mijloc de instruire), este defectuos organizat. Juniorilor nu li se asigură un număr de jocuri suficiente, cel puțin egale cu cele ale seniorilor. Este extrem de puțin, pentru niște tineri în formare, să susțină numai 26 de jocuri anual, și acelea pe terenuri proaste, și la ore nepotrivite, într-un total anonim, ceea ce nu face decât să-i demobilizeze pe tinerii fotbaliști.

După opinia mea, vîrsta limită de 18 ani nu corespunde cerințelor de formare, de aprofundare a deprinderilor unui fotbalist bine pregătit fizic, tehnic și tactic. De aceea propun ca un tînr să poată activa la juniori pînă la 19 ani. Un an în plus contează foarte mult. Sistemul competițional existent este depășit, nu este stimulativ, se joacă fără interes, știindu-se dinainte că nu retrogradează și nu promovează nimeni. Propun restrîngerea numărului echipelor în mai puține serii concomitent cu mărirea numărului de jocuri.

Este necesară o permanentă legătură a antrenorilor echipelor de juniori, care își desfășoară activitatea pe lîngă formații de Divizia A, cu cei de la asociații din cate-

goriile inferioare. Trimiterea periodică, cu imprumut, la sfîrșitul junioratului, a celor mai talentați jucători ca să se rodeze la aceste formații să se „călească” cu duritatea întrecerii, este o realitate obiectivă.

Se poate aduce o ameliorare a promovării și prin înființarea unor competiții care au mai existat cu ani în urmă și anume „Cupa orașelor la juniori” sau „Criteriul valorilor”, competiție rezervată copiilor, cu participarea unor selecționate ale centrelor, de pe cuprinsul întregii țări.

Un alt aspect negativ, care creează o stare psihică necorespunzătoare și amină progresul juniorilor, este noua formulă de regulament care în mod greșit prevede apariția în formațiile echipelor de Divizia B a unui junior. Tînrul, introdus pe teren mai mult formal, este privit ca un balast, cu multă neîncredere de ceilalți jucători. Este ignorat la antrenamente și în timpul jocului. Iar el nu se mai pregătește serios, știind că, oricum, joacă. Iată o situație de promovare forțată, fără reușită, devenită absolut inutilă. La noi, la U.T.A., există cîteva talente foarte dotate. De comun acord cu conducerea clubului, toți acești jucători vor fi imprumutați, pe termen de 1—2 ani, la echipe de Divizia B. Abia după aceea, la înapoiere, le vom oferi posibilitatea să fie încercați în prima formație. Este vorba de Dărăban, Zimmer, Mureșan, Carponai, Schneider, Ketenstok, care promit încă de pe acum să devină jucători utili formației de seniori. Dar, repet, promovarea necesită în primul rînd răbdare, multă răbdare.

EMANOIL GHERGHEL
antrenor la U.T.A.

Luni s-au deschis, la București, lucrările consfăturii cu antrenorii centrelor de copii și juniori și profesorii de la secțiile de fotbal din unitățile școlare. Eveniment cu rezonanță deosebită într-un domeniu — juniorii și copii — despre ale cărui rezultate se vorbește tot mai mult și nu prea favorabil la ora actuală, consfăturile a fost deschisă de tov. Miron Olteanu, secretar al Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport. Ion Alexandrescu, secretar general al F.R.F., a prezentat o analiză amănunțită, efectuată în spirit critic, a activității desfășurate, în ultimii doi ani, de cele 46 de centre de copii și juniori finanțate de F.R.F. Au fost punctate realizările obținute pînă acum, dar, în special, s-au subliniat deficiențele care continuă să mai existe, să influențeze în mod negativ formarea unor jucători buni, apți pentru a face față cerințelor tot mai mari ale fotbalului actual de performanță.

Pe marginea acestei analize, a proiectului noului regulament de funcționare a centrelor de copii și juniori și a viitoarei competiții intitulată „Criteriul valorilor” au urmat, apoi, discuțiile primei zile a consfăturii. Vorbitoarii — 20 la număr, printre care s-au numărat Traian Ionescu (Sportul studentesc), Laurian Marinescu (Școala generală 178 București), Constantin Suciu (Rulmentul Birlad), Alexandru Dan (U.T.A.), Leonte Ianovschi (F. C. Argeș), Constantin Călinescu (Sc. sp. Gloria Arad) etc. — au dezbătut multe din problemele pe care și revista „FOTBAL” le-a expus în ampla sa anchetă intitulată „Juniorii, la ordinea zilei”. Îmbucurător este faptul că aproape toți cei care au luat cuvîntul au făcut numeroase propuneri privind îmbunătățirea activității fotbalului nostru.

În încheierea lucrărilor primei zile a consfăturii a luat cuvîntul tov. general locotenent Marin Dragnea, prim-vicepreședinte al C.N.E.F.S.

Pe agenda celei de-a doua zile au figurat patru referate privind: Tendințe în fotbalul de performanță și implicațiile lor în joc și antrenament (R. Cosmoc); Conținutul educativ al procesului de instruire, educarea disciplinei, simțului de răspundere și a comportamentului corect (I. Șiclovan); Particularitățile morfofuncționale ale grupelor de vîrstă (dr. N. Stănescu); Conținutul procesului de instruire la grupele 10—12 ani. (M. Țițeica). Expunerile au fost urmate și de filme demonstrative.

La 25 noiembrie s-a disputat ultima etapă a turnului campionatului republican de juniori. Iată liderii celor opt serii:

- Seria I: Liceul de fotbal Bacău (13 10 2 1 42—3 22)
- Seria a II-a: Steaua „23 August” București (13 12 1 0 46—9 25)
- Seria a III-a: Progresul București (13 13 0 0 37—2 26)
- Seria a IV-a: F.C. Argeș (13 12 1 0 49—3 25)
- Seria a V-a: C.F.R. Timișoara (13 11 0 2 45—11 22)
- Seria a VI-a: C.F.R. Cluj (13 12 1 0 43—8 25)
- Seria a VII-a: Olteul Sf. Gheorghe (13 9 1 3 26—13 19)
- Seria a VIII-a: A.S.A. Tg. Mureș (13 11 1 1 44—3 23).

**PENTRU
PRIMA
OARĂ,
ETAPA
A 16-a,
ÎN TURUL
CAMPIO-
NATULUI!**

CUM S-AU COMPORTAT CELE 18 ECHIPE ÎN CONDIȚIILE TERENURILOR NEFAVORABILE ȘI ALE PRIMEI APARIȚII ÎN... PRELUNGIRILE SEZONULUI!

**CONSTATĂRI, ÎN MEDIE GENERALĂ, BUNE: REZISTENȚĂ CORESPUNZĂTOARE,
ADAPTARE ACCEPTABILĂ LA STAREA CÎMPURILOR DE JOC**

FRIGUL ȘI TERENUL ÎNGHEȚAT N-AU FOST UN IMPEDIMENT

Cu cea de a 16-a etapă a turului campionatului jucată ieri s-a înregistrat în fotbalul nostru un record: cel mai lung tur de campionat; însă recordul va fi înțrecut duminică. Etapa a 17-a va consfinți prima jumătate a unui campionat românesc cu 18 echipe.

La timpul potrivit, cînd s-a discutat despre mărirea numărului de echipe divizionare de la 16 la 18, un argument „contra” a fost și prelungirea campionatului în plină iarnă. Temerea a fost justificată, dovadă că de la sfîrșitul lunii noiembrie zăpada și gerul s-au instalat bine în țară.

Dar iată că și anul trecut, cu numai 16 echipe, din cauza unor amînări produse de preliminariile C. M., ultima etapă a ediției trecute a campionatului s-a încheiat la... 14 decembrie! E adevărat că acum un an iarna a fost mai dulce în decembrie decît în prezent, cu atât mai mult a fost reconfortant să vedem acum pe fotbalistii noștri comportîndu-se bărbătește sub asperitățile vremii.

Simbătă, cineva ne întreba:

„Adică, fotbalistii vor juca miine în tricouri și chiloși, fără treninguri, ca vara?” L-am asigurat că așa va fi. Cel puțin în meciul pe care l-am văzut pe stadionul „23 August”, fotbalistii de la Steaua și Universitatea Craiova s-au prezentat în frumos echipament obisnuit fără teamă de frig. Frigul ajută la ceva: căci obligă pe jucători la un ritm mai susținut decît în alte condiții și așa a fost în jocul amintit cu o singură excepție. Centrul atacant al Stelei, Năstase, care a preferat să tremure de frig decît să se deplaseze, să se demarcheze, în folosul jocului și al echipei.

Nici frigul, nici terenul înghețat n-au constituit un impediment pentru două echipe ambițioase: Steaua și „U” Craiova care s-au luptat pînă la fluierul final al arbitrului pentru a obține ceva mai mult: Steaua încă un gol, Universitatea egalarea.

Ambele echipe au dovedit bune resurse fizice, rezistență la condițiile grele ale terenului înghețat, alunecos, pe care au reușit să se descurce în condiții multumitoare,

fără erori sau dereglări care să producă zimbete.

Au fost în acest meci jucători cu totul remarcabili care au evoluat ca și cum condițiile de joc erau normale. Primul dintre aceștia a fost fundașul stelist Nae Ionescu. Extrem de sigur în stabilitate și intervenții, el a realizat deposedări și înaintări în atac cu totul remarcabile. Al doilea fotbalist în ordine a fost tot un stelist, Dumitru, care a și încercat șuturi de la distanță, deosebit de periculoase pe o asemenea vreme, dintre care unul, la gol, va fi multă vreme reținut de spectatori și telespectatori. Urmează apoi Boc, stăpîn și sigur pe suprafața de joc, Ștrîmbeanu, laborios și pe teren înghețat, iar dintre înaintași doar Pantea și într-o oarecare măsură Răducanu s-au descurcat.

În schimb terenul înghețat și alunecos a jănat pe unii jucători, în primul rînd pe Deselnicu, din cauza gabariturii și a tehnicii mai reduse, dar și jucători ușori în greutate și buni tehnicieni ca Năstase și Marcu n-au fost în largul lor.

Aurel NEAGU

AMBELE ECHIPE PUSE LA GREA ÎNCERCARE...

Cu toate eforturile (lăudabile) depuse de organizatori, care au curățat din timp zăpada, terenul din Ploiești nu a putut oferi condiții normale pentru disputarea partidei dintre Petrolul și „U” Cluj, fiind — din cauza menținerii unei temperaturi scăzute — complet înghețat. Probabil că dacă s-ar fi conformat înlocuim literii regulamentului, arbitru V. Pădureanu avea chiar teme să nu permită desfășurarea jocului. Și, totuși, meciul a avut loc, punînd însă la grea încercare ambele echipe, ca și pe arbitri, căroia le-a fost necesar mult discernămint pentru a face corect distincția dintre jocul bărbătesc și adevăratele faulturi.

În ciuda acestor condiții vitrege de joc, alături de Petrolul cit și „U” au meritul de a-și fi apărat în mod dîrz, dar sportiv, șansele, unicul cartonaș galben de care s-a făcut uz, datorîndu-se protestelor repetate ale capitănelui echipei locale, D. Crîngășu, la unele decizii date de arbitru Pădureanu.

Evident, starea grea a cîmpului de joc a solicitat componenților celor două formații un mare consum de energie, căruia fotbalistii au reușit — totuși — să-i facă față. La finele unui sezon destul de încălecat, ei au dovedit că posedă încă o bună condiție fizică și o rezistență remarcabilă, care le-au dat posibilitatea să alerge destul de mult pe terenul transformat în palincoar și să dea, astfel, partidei un ritm alert, dinamism și — pe alocuri — chiar spectaculozitate.

Evoluînd în deplasare, în compania unora dintre performanțele etapei precedente, care acum susțineau ultimul meci pe teren propriu în actualul tur de campionat, deosebit de important pentru ea, clujenii au pus — în mod firesc — accent pe defensivă (în special după pauză), luptînd admirabil în încercarea de a evita înfrîngerea. Este adevărat, însă, că pe un asemenea teren, care făcea foarte dificil controlul și conducerea balonului, a fost ceva mai lesne pentru apărătorii clujeni să oprească și să respingă acțiunile de atac ale adversarilor, decît pentru aceștia din urmă să construiască astfel de acțiuni.

Avem, așadar, sub acest aspect, una din explicațiile ratării victoriei de către ploieșteni. Totuși, deși în ansamblu nu s-ar putea spune că au jucat rău, gazdele au partea lor de vină pentru acest semiinsucces. Cu un singur virf de atac veritabil, cu aglomerarea jocului pe centru (unde oaspeții formaseră un zid greu de depășit), cu pase și centrări în careul advers date la întimplare, cu unele ozițări în situațiile bune pentru șut, ploieștenii n-au reușit să obțină avantajul dorit și sperat.

Poate că dacă terenul n-ar fi fost înghețat...

Constantin FIRĂNESCU

CONDIȚIE FIZICĂ B

Trebuie, din început, să spunem la Iași — spre diferență de toate lălele terenuri din țară — pe noul stadionului „23 August” nu zut nici un fulg de zăpadă! Temperatura a fost destul de tare, înghețat de gul pătrunzător, iar vîntul biciuia mii de ace pe cei 22 de jucători în egală măsură pe cei aproximativ 3.000 de spectatori.

„Starea bună a terenului ne-a dat foarte mult în partida de amîrțurirea Ilie Oană, antrenorul cătorilor ieșeni, care se temuse, propriile cuvinte, foarte mult de ciul cu A.S.A. Aceleași condiții de joc — care au asigurat victoria ieșenă în urma posibilității de lare a tehnicii superioare — n permis și nouă să fim mai siguri concluziile cu privire la potenț de joc al celor două divizionare s-au întîlnit, la Iași, în prima e

90 DE MINUTE D

Cînd am văzut cum se prezintă cîmpul de joc al stadionului Tineretului din Brașov, înghețat și acoperit cu un strat de zăpadă (tocmai bun pentru un meci de hochei!) gîndeam cum se vor descurca jucătorii echipelor Steagul roșu și S. Bacău, în meciul lor de fotbal. În ciuda acestor impedimente, cînd fcare dintre combatanți trebuia acorde, în același timp, o atenție deosebită, atît controlului mingii, cî și păstrării echilibrului, cu toții au reușit să depășească acest obstacol să lupte — cu succes — împotriva acestui adversar neprevăzut, starea grea a terenului.

În primul meci de la Brașov, j cătorii ambelor echipe au trecut brio examenul la capitolul pregătire fizice. Din primul pînă în ultimul minut de joc, ritmul și intensitatea s-au situat la un nivel ridicat, mult peste calificativul satisfăcător. De asemenea, trebuie să remarcăm combativitatea, angajamentul fără ezitări sau menajamente al tuturor jucătorilor. Este adevărat că în anumite momente, unele deposedări ale fundașilor au depășit limitele regulamentare, și care — din fericire — s-au soldat fără urmări grave. Cel care a făcut cunoștință de cele mai multe ori cu duritatea suprafeței de joc, a fost extrem

LA LIMITA INFERIOARĂ A CAPACITĂȚII COMPETIȚIONALE

Înainte de meciul pe care C.S.M. Reșița avea să-l susțină, pe teren propriu cu Sportul studențesc, antrenorul I. Reinhardt spunea: „Jucătorii mei resimt efortul unui sezon deosebit de greu și acum, în finalul acestui tur, mulți dintre ei manifestă semne de oboseală fizică și psihică”. De partea cealaltă, la Sportul studențesc, aparențele cel puțin, indicau o bună dispoziție de joc, în ciuda faptului că, în etapa precedentă, formația bucureșteană înregistrase un mare eșec, ca efect al unei comportări necorespunzătoare.

Aceasta a fost, ca să spunem așa, situația inițială.

Ce s-a întîmplat însă, în realitate, pe teren? Care a fost randamentul concret — privit sub aspect complex — al celor două combatante, în condițiile puțin obișnuite ale unui timp foarte geros și al unui spațiu de joc acoperit cu zăpadă înghețată, elemente de mare dificultate pentru capacitatea de rezistență competițională a jucătorilor?

În ceea ce privește formația gazdă, afirmațiile lui Reinhardt s-au confirmat aproape integral. C.S.M. a atacat furibund 10—15 minute, cînd a evoluat la nivelul posibilităților maxime, apoi s-a stîns treptat, către finalul primei reprize, comînd în apărare cîteva greșeli copilărești, dar grave, care puteau să o coste tot atîtea goluri. În repriza a doua, curba de efort a reșitenilor s-a menținut, în general, la o cotă reprezentînd cel mult 60 la sută din potențialul normal. Și totuși C.S.M. a cîștigat, în final aproape de capătul puterilor și a speranțelor în victorie, apelînd la resurse de energie puțin secontate de însuși antrenorul echipei.

Studenții bucureșteni, în schimb, n-au confirmat nici măcar aparențele lor dispoziție de joc. Terenul a fost, de la început, principalul obstacol în calea unei formații bazată pe un mod de acțiune combinativ. Treptat apoi

s-au redus și resursele fizice ale jucătorilor care, în momentele de relativ echilibru ale partidei, n-au fost capabili să forțeze rezultatul, mulțumindu-se cu o tactică de așteptare, mai economică, este drept, dar și puțin eficientă. Așa cum s-a dovedit, de altfel, în ultimele minute, hotărîtoare pentru soarta întîlnirii.

Abstracție făcînd de rezultat, comportarea celor două echipe, în ansamblu, s-a situat la limita inferioară a capacității lor de exprimare competițională. Efortul psiho-fizic prelungit se resimte evident, pentru că și acumulările pe acest plan sînt aproape consumate. Și, cu toate acestea, alături de C.S.M. Reșița, cit și Sportul studențesc mai au de susținut încă două grele probe de încercare în cursul unei singure săptămîni: azi Cupa României și duminică etapa a XVII-a!

Mihai IONESCU

PLOIEȘTI. — Mingea pe care o conduce Eparu (tri-cou în dungi verticale, cu nr. 8) este atent urmărită de alți doi coechipieri și trei jucători clujeni. (Fază din meciul Petrolul — „U” Cluj).

Foto: V. BAGEAC

REȚINERI DIN... RAȚIUNI TACTICE

Un sentiment de oarecare reținere îl încearcă pe cronicarul meciului F.C. Constanța — Rapid atunci când trebuie să stabilească, pe cât posibil exact, POTENȚIALUL DE LUPȚĂ al celor două echipe, în această a XVI-a etapă care vine să le prelungească — pentru prima oară în fotbalul nostru — un sezon competițional, în cazul de față cel de toamnă. Și aceasta pentru simplul motiv că condițiile tactice — cu totul specifice jocului la care ne referim — au oprit pe cele două combatante să se exprime fizic cu toate motoarele în plin.

F.C. CONSTANȚA de pildă — din cauza refuzului adversarului de a ieși din tranșee — s-a menținut 80 de minute din 90 numai într-o jumătate a terenului, nefiind, deci, constrinsă să efectueze, de 3—4 ori într-un meci, acea operațiune dublă, de replică și de atac, acel flux-reflux care, numai în condițiile repetării de ordinul zecilor, determină gradul de pregătire fizică într-un moment sau altul.

Cu reținerea de care vorbeam, să afirmăm, totuși, că ceea ce a trebuit să îndeplinească în condițiile date, F.C. Constanța a făcut-o cu vigoare și prospețime, menținându-se într-o ofensivă susținută de toate liniile, cu vervă și, în repriza a doua, cu o sporită abilitate. Insistența în joc — prin manevre desfășurate pe un front larg, și, repetăm, cu sprijinul întregii echipe — s-a materializat (dincolo de scorul final, elocvent și el), cum nu se poate mai bine, în următoarele cifre statistice: 45 de șuturi la poar-

tă și nu mai puțin de 28 de cornere...

Va fi F.C. Constanța, de asemenea, proaspătă și duminică viitoare la proxima și ultima ei apariție pe '73? Să vedem ce îi va opune și adversara „U” Cluj... Antrenorii Hașoti și Comăniță sînt optimiști în această privință, mai ales că, „ferită” de sollicitările optimilor Cupei, echipa va putea urma în aceste zile un program adecvat de recuperare și acumulare fizică.

Aproape aceeași poziție circumspectă și în cazul formației învinsă la scor care, ca și echipa gazdă, a acționat în jumătatea ei de teren, cu precădere în zonele din apropierea și interiorul suprafeței de pedeapsă. Timp de o repriză, Rapid s-a menținut eroic pe baricade, cu aproape întreaga echipă, respingînd asalturile dezlănțuite ale fotbaliștilor conștanțeni. După 1—0, însă, în min. 43, echipa a înregistrat prima cădere, de ordin psihic, se pare, după care a urmat... prăbușirea sub toate aspectele. Ar fi avut, se pune întrebarea, Rapid, duminică, resurse pentru etalarea unui joc complet? Și de apărare și de atac?

E greu să ne pronunțăm, alina vreme cît feroviarul bucureștenilor n-au încercat o asemenea manieră de abordare a meciului. Dar, că trebuia să opteze pentru un asemenea fotbal, asta putem să o spunem, mai ales acum cînd tactica exclusivă pentru obținerea „marelui punct”, s-a dovedit a fi o deșartă iluzie.

Gheorghe NICOLAESCU

ÎMPOTRIVA UNEI EVIDENTE OBOSELI PSIHICE

peste cele 15 obișnuite ale unui tur de campionat pînă anul acesta.

Politehnica a intrat pe teren ferm convinsă să facă absolut totul pentru victorie. După un început mai greu, ieșenii s-au dezlănțuit, mai ales în prima parte a reprizei secunde, ei jucînd cu mult aplomb, tehnic, organizat. Fotbaliștii studenți au dovedit în același timp, însă, și o condiție fizică foarte bună, nepătrînd deloc oboșiți după 15 meciuri de campionat. Există încă multe lucruri de pus la punct în echipa lui Oană, dar despre condiția fizică a jucătorilor nu se pot spune decît lucruri bune. Ieșenii au alergat mult, supunînd apărarea oaspetilor la o presiune aproape continuă. Cele patru goluri înscrise în poarta lui Nagel (și puteau fi mai multe...) atestă din plin dominarea gazdelor și „pofța de gol” a înaintașilor ieșeni.

A.S.A. Tg. Mureș, a dorit să facă

din partida de la Iași un meci de luptă. Tîrg-mureșenii s-au organizat cu atenție în apărare și în linia de mijloc, reținînd cîte șapte-opt jucători exclusiv pentru sarcini defensive. Cu toate acestea, echipa oaspete a fost depășită chiar și la capitolul fizic de mai tehnicii jucători ieșeni. Antrenorul Romeo Catană ne spunea, după meci, că echipa condusă de el este oboșită în acest final de campionat (în care a avut de susținut, în afara meciurilor de campionat, două partide cîntînd pentru finala „Cupei balcanice”, ca și jocurile din „Cupa României”), dar oboseala se manifestă nu atît sub plan fizic, cît mai ales psihic. Pe teren, lucrurile au arătat oarecum altfel, și nu trebuie să uităm că tîrg-mureșenii mai au de susținut în această săptămînă încă două examene.

Dumitru GRAUR

CLUJ. Apărarea U.T.A.-ei a fost decisivă și eficientă, ea și în această fază prin trîngulul ardeanilor nu va putea răzbi pe trîngulul ardelenilor. Poziții — Broșovschi (fotă din meciul C.F.R. — U.T.A., 0—1). Foto: Marinela HUZONI — Cluj

ALERGARE CONTINUĂ

sîngă Györfi, oprit din acțiuni personale, de piedicile lui Catargiu sau Hrițcu. L-au urmat, în ordine, Anghel, Pruteanu și Dembrovski. Dar toți aceștia, conștienți de condițiile existente, și-au reluat imediat jocul, fără nici un fel de ripostă, fără manifestări lipsite de sportivitate.

Acum, cu o etapă înaintea sfîrșitului turului campionatului, echipele Steagul roșu și S. C. Bacău ocupă poziții mult diferite în clasament. Cu toate acestea, înțînirea de la Brașov ne-a demonstrat că, în final de sezon, cu toată uzura fizică și înărcătura nervoasă acumulată pe parcursul altor etape, cei 23 de jucători folosiți duminică, la Brașov, au avut suficiente resurse pentru a încheia partida în plenitudinea forțelor. Este o situație înbucurătoare. Cîrt este un lucru: că aceste două formații, în perioada precompetițională de iarnă, își vor relua pregătirile avînd la bază un potențial fizic care le va ajuta să efectueze, în condiții optime, antrenamentele. Și cum pregătirea fizică este factorul determinant al unei bune comportări pe întreaga durată a unui sezon, credem că în returul campionatului evoluția acestor două echipe se va îmbunătăți.

Gheorghe NERTEA

U.T.A. REGRETĂ... TERMINAREA TURULUI

La Cluj, nici C.F.R., nici U.T.A. n-au părut surprinse. Nici de această „suplimentară” etapă față de campionatul trecut, și nici de terenul înghețat, care fugea pur și simplu de sub crampoane. Și, dacă primul element avea să prezinte ambele formații într-o bună pregătire fizică și dispoziție, condițiile de joc aveau să diferențieze net valorile.

Și pentru C.F.R. Cluj și pentru U.T.A., încărcarea programului n-a apărut, duminică, drept un handicap. Pentru că feroviarul au început pregătirile oboșiți, după cum mărturisea antrenorul C. Rădulescu, revenindu-și fizic spre partea a doua, iar U.T.A. a renăscut în finalul sezonului, după cum am constatat cu toții. U.T.A. care deține la ora actuală o formă ce o face, pur și simplu „să regretă... terminarea turului”, cum declara antrenorul T. Jurcă.

Duminică, la Cluj, elementul hotărîtor l-a reprezentat, deci, terenul înghețat. Teoretic, el ar fi trebuit să reprezinte un handicap pentru echipa care, logic, trebuia să se apere, pentru echipa mai tehnică, U.T.A. Dar, paradoxal, terenul înghețat a dezavantajat echipa gazdă, formație de clan, care a dominat 80 de minute. Și aceasta pentru că feroviarul nu mai jucaseră pe un asemenea teren, duminică, în asemenea

CONSTANȚA. — Mîinea tîrîto de Lică, la o „indirectă”, a deviat dintr-un apărător rapidist strecurîndu-se în plăt, pe lîngă Răducanu, care, moscat de „sid” a plonșat în zădă. Așa s-a deschis scorul în partida de la Constanța, dintre F.C. și Rapid. Foto: S. BAKCSY

...DE PARCĂ VENEAU DUPĂ O VACANȚĂ RECONFORTANTĂ!

Duminică, pe Dinamo, asistînd la meciul dintre echipa campioană și Jiul, drept să spunem, aproape că nu ne venea să credem că acest joc este penultimul din actualul sezon, că cele două formații și-au depășit condiția obișnuitelor 15 partide de campionat pe care le susțineau pînă la actuala ediție. Nici pic de oboseală nu s-a manifestat în evoluția celor două formații, și dacă Jiul a cedat după pauză, aceasta s-a datorat consumului mare de energie făcut în prima repriză, cînd a forțat nota pentru a lua conducerea în joc. La unii dintre componenții celor două formații am remarcat o formă și o dispoziție de credem că acum vin după o vacanță recomfortantă! L-am văzut pe Lucescu într-o vervă deosebită, în stare, și în puteri, să tragă după el un atac, dacă nu, mai bine zis, o echipă întreagă. L-au urmat Gabriel Sandu și Deleanu, apoi Dumitrache și Dinu, și chiar Dudu Georgescu. Dar nici unul dintre dinamoviști nu se poate spune că a jucat foarte slab (doar Sătmăreanu și Moldovan au fost mai reținuți), că au făcut figurație

ca altă dată, mai precis, ca în meciul cu „U” Cluj, de pildă. Că Dinamo a avut resurse fizice suficiente, a demonstrat-o și după pauză, cînd a dominat și și-a... îngheșuit adversara, în terenul acesteia, minute în sir.

Dar Jiul? Nici echipa din Petroșani n-a rămas datoare. Poate doar la capitolul dozarea efortului. Dar Jiul a fost pentru noi o surpriză plăcută, atunci, în prima repriză, cînd a jucat cum de mult n-am mai văzut-o. Dezînvolt, pe atac, unde intercalările lui Nițu și Dodu au fost periculoase. Libardi ni l-a reamintit pe cel de acum cîțiva ani. Iar împreună cu el, Muțescu, a format un cuplu harnic, creator, plin de imaginație. Georgescu, excelent în apărare, și lîngă el tînarul care vine, Nițu.

Meciul a plăcut prin ritmul alert.

Constantin ALEXE

GER ȘI SPECTACOL... PESTE PLAN

• Neașteptat debut de etapă... suplimentară în orașul de pe Bega, la minus 16 grade, timișorenii spunîndu-ne că de mai bine de un deceniu n-au mai avut o asemenea temperatură scăzută la începutul lui decembrie. Ceea ce nu i-a împiedicat pe cei 10.000 de devotați ai fotbalului — record al etapei! — să înfrunte briciul gerului cu entuziasmul tineresc și molipsitor — cîntecele, acele cîntece, care umpleau de căldură stadionul — ce caracterizează în prezent galeria lui Poli. Și, mai ales, care nu i-a împiedicat pe jucătorii celor două echipe să anime partida, s-o coloreze cu spectaculoase faze de poartă și — spre bucuria suporterilor locali — s-o înconuneze cu o victorie mai netă decît se așteptau.

După meci, inginerul Petre Cojocaru, fostul jucător timișorean, actualmente cadru universitar și vicepreședintele secției de fotbal de la clubul politehnicienilor, ne spunea că în condiții normale de joc — terenul, marginit de parapete de zăpadă, ca niște mantinele, era înghețat bocnă și alunecos — nu s-ar fi inseris atîtea goluri. Părere lucidă, obiectivă, cu atît mai meritorie cu cît fusese exprimată în euforia unei victorii fără precedent ca scor în acest sezon de revenire a lui Poli în prima divizie. Și la care subscriem fără rezerve, țînd cont în special de echilibrul existent în teren. Fără nici un dubiu se poate spune că proporțiile scorului nu reflectă diferența reală dintre cele două echipe, oaspeții controlînd partida în prima sa jumătate

(chiar dacă scorul la pauză le era nefavorabil...), gazdele în celelalte 45 de minute. De unde, atunci, această deparțare severă de 5—2? În primul rînd din surprinzătoarea ușurătate cu care atacanții piteșteni (și în special Troi) au tratat finalizarea unor excelente contraatacuri care, după deschiderea timpurie a scorului, puteau tranșa irevocabil, din prima repriză, soarta partidei (mai ales că jucătorii timișoreni au apărut pe terenul alunecos cu crampoane de plastic, care-i handicapau evident). În al doilea rînd, datorită superficialității cu care F.C. Argeș și-a organizat apărarea după pauză („gaură” mare la Olteanu), crezînd că studenții nu pot mai mult decît pînă atunci, gîturile acestora fiind rodul unor faze fixe. Iată, însă, că studenții au dovedit resurse fizice reale (au fost realmente proaspeți și vioi) și regimul tactic adecvat. Bungău — „pun-cher”-ul lor tradițional — devenind creator (coautor la patru din cele cinci goluri, și autor la celălt.), iar Bojin — ambiționat de absența sa de o lună — fiind golgeterul (după cele trei goluri înscrise recent în Cupa României, el și-a reeditat... baremul).

Și chiar dacă Dobrin — principala animatoare a primei reprize argeșene — n-a mai avut aceleași disponibilități în ultima jumătate de oră, se poate spune că protagoniștii meciului de la Timișoara n-au lăsat să se întrevadă, în spectaculoasa lor evoluție, că jucau pentru prima dată... peste plan.

Pau! SLAVESCU

Mircea M. IONESCU

DEȘI MAI SÎNT 7 LUNI...

Toți cei din imaginea alăturată vor să fie prezenți pe un stadion al Weltmeisterschaft - ului '74. Toți vor să vadă chiar finala și așteaptă încă de pe acum, cu șapte luni înainte, să „prindă” un bilet pentru a putea asista la mult rîvnita dispută fotbalistică. Se stau zilnic zeci de ore în picioare, la coadă, se tocesc nervi, se consumă multe pachete de tutun și multă, multă răbdare...

Va merita, oare ?

UN PROFESOR NUMIT JAIRZINHO

Este binecunoscută... odiseea lui JAIRZINHO în Japonia ! Plăcat acolo cu niste „treburî” comerciale, fără învoirea clubului său, Botafogo, Jairzinho s-a trezit suspendat la înapoierea sa în Brazilia. Jairzinho, după cum se poate vedea, nu și-a pierdut vremea în Japonia. Iată-l instruiind o grupă de tineri școlari niponi pe stadionul Mitaka din Tokio.

SCOȚIENE...

Jucînd la Glasgow în Cupa cupelor, jucătorii Borussia Mönchengladbach, își manifestau la începutul jocului teama față de „fans”-ii Rangersului. În timpul partidei și-au dat seama însă că pentru jocul sub posibilități al formației locale suporterii nu i-au cruțat nici pe idolii lor. Mai necăjiți aveau să fie însă ziaristii : funcționarii poștei erau în grevă, îngreunînd astfel enorm transmiterea rezultatului și a cronicii acestui joc.

PENALTY DE GRADUL DOI !

În meciul cu Polonia, atunci cînd scorul era 1-1, atacantul central englez Roy McFarland a comis o greșeală anti-joc, reținîndu-l pe Lato de tricou. Acesta, a căzut, lovindu-se destul de serios. În ciuda eliminării Angliei din Cupa lumii, numeroși

au fost englezii care au dezaprobat acest gest „shocking”. Jimmy Hill, fost președinte al sindicatului jucătorilor, devenit ziarist, propune un remediu : „Sanctiunea actuală, lovitură liberă, încurajează astfel de practici nesportive. Ar trebui

creat un penalty de gradul al doilea, acordat de la linia de 16 m pentru orice greșeală gravă comisă în afara suprafeței de pedepsă. Sînt sigur că jocul va deveni mai curat”, a explicat Hill.

VOR ÎNȚELEGE LECȚIA ?

Federația engleză de fotbal este decisă să asaneze fotbalul său de elită. Ca urmare, a propus alcătuirea unui comitet format din membri ai federației, ai ligii, din arbitri, manageri și chiar jucători. Acest comitet va trebui să-i facă pe fotbaliști să înțeleagă că trebuie să accepte autoritatea arbitrală și să pună capăt lungii perioade de indisciplină din ultimele luni.

Omul care se găsește în spatele acestui proiect este Ted Croker, 49 de ani, fost pilot de bombardier, fost director de uzină și actualmente secretar general al federației. El spune : „Jucătorii trebuie să învețe să respecte arbitrul, chiar dacă acesta comite o greșeală, ceea ce este uman. Tinerii suporterii, pentru care jucătorii sînt adevărați idoli, vor înțelege lecția și numărul incidentelor se va diminua”.

RECORDUL UNUI ARBITRU

În definitiv de ce n-ar avea și arbitrii recordurile lor ? Delegat să conducă trei jocuri într-un sfîrșit de săptămînă, arbitrul Hans Löbach din Siegburg (R. F. Germania) nu a fost nevoit să ducă nici măcar o singură dată fluierul la gură ! Prima partidă a fost

aminată, cea de a doua... suspendată, iar la cea de a treia a lipsit... una dintre echipe !

Se poate spune, deci, că arbitrul mai sus citat nu a comis la cele trei partide la care a fost delegat nici o greșeală !

● În 15 meciuri susținute la domiciliu, Ararat Erevan, campioana Uniunii Sovietice și cîștigătoarea Cupei U.R.S.S., a fost urmărită de 855 000 de spectatori. Asta înseamnă o medie de 57 000 de meci. Cifra plasează pe Ararat înaintea cluburilor britanice (Manchester United, Liverpool) sau olandeze (Feyenoord), cele mai „urmărite” de public.

● La Stuttgart, începînd din 26 ianuarie și pînă la 3 februarie, se va disputa un mare turneu pentru copii. Și-au anunțat participarea nu mai puțin de 337 echipe școlare cu aproape 4 000 de copii în vîrstă de pînă la 14 ani.

● West Bromwich Albion, care nu mai cîștigase de multă vreme un meci, știe acum motivul înefectivității sale. Mascota echipei, soția atacantului central Wile, nu mai putea să asiste la meciuri intrucît nu găsea o femeie care să aibă grija de copil în timpul partidelor de fotbal. Pînă la urmă lucrurile s-au aranjat, soția lui Wile și-a reluat locul în tribună și W.B.A. a reînceput să cîștige...

● Hajduk Split a cîștigat Cupa Iugoslaviei. În cele două partide ale finalei, care se dispută tur-retur, Hajduk a terminat la egalitate pe teren propriu cu Steaua roșie Belgrad (1-1) și a cîștigat la Belgrad cu 2-1.

● Din cauza concurenței turneului final al C.M. '74, se pare că anul viitor nu va mai fi organizată „Cupa Alpiilor”, cunoscuta competiție care aducea la start, în sezonul estival, echipe din mai multe țări ale Europei.

● Real Madrid nu se regăsește ! Cu toată prezența cîtorva vedete de faimă, printre care și renumitul Netzer, formația spaniolă, disputînd recent o partidă amicală în Franța, la Saint Etienne, a pierdut cu 4-1 !

● V.f.L. Bochum a stabilit în acest sezon două recorduri ale primei ligi a campionatului R. F. Germania. Mai întîi, portarul Scholz nu a primit timp de 293 de minute nici un gol, realizînd astfel primul record al campionatului. Cel de-al doilea l-au reușit atacanții aceleiași echipe care... nu au înscris, în porțile adversarilor, nici măcar un gol în decursul a 337 de minute de joc !

ÎNȚRE PRONOSTIC ȘI... REALITATE...

Taurul spaniol atacă, dar toreadorul iugoslav reușește să-l răpună cu un scor categoric... 3-0 !

Suporterii iugoslavi care purtau această pancartă, în tribune, cu ocazia meciului Iugoslavia - Spania din cadrul preliminarilor C.M. de la Zagreb, nu au putut să asiste la „uciderea taurului”, care pînă la urmă l-a păcălit pe toreador, terminînd... la egalitate.

Dacă la coride aceasta se întîmplă mai rar, la fotbal este cu totul altceva...

● Peste 50 000 de spectatori urmăresc etapă de etapă jocul din ce în ce mai bun al favoritei lor. Internazionale Milano, readucînd speranța într-o nouă „eră” a lui Inter. Contraatacurile rapide, deosebit de inspirate, anunță oare o nouă mare echipă ?

● Părerea lui Didi despre șansele Braziliei la C.M. 1974 : „Fără îndoială, echipa națională i-a pierdut pe Tostao, Pale, Carlos Alberto, Gerson și, deci, a slăbit considerabil. Dar fotbaliștii brazilieni, care vor fi o dată în plus foarte bine pregătiți, se simt bine pe orice stadion !”

● Incordare, la Madrid, între jucătorii lui Real și presa sportivă ! Totul a pornit de la o fotografie din meciul Real - Atletico Madrid, arătîndu-i pe Amancio și Capon într-un adevărat meci de box, disputat în timpul partidei.

HANS KRANKL CONDUCE DANSUL...

Austriacul HANS KRANKL, de la Vöest din Linz, deține o formă remarcabilă în acest sezon, înscînd goluri după goluri și anunțînd pretenții pentru un loc fruntaș în clasamentul golgeterilor europeni, în luptă pentru un loc elită în ierarhia „Ghetei de aur” ediția 1973/74.

FOTBAL

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
str. V. Conta nr. 16, etajul V, București,
sectorul I, telefon 11.10.05 (centrală),
12.95.96

● PREZENTAREA ARTISTICĂ : Liviu BOBOCEA
● PREZENTAREA GRAFICĂ : Dinu COSTESCU

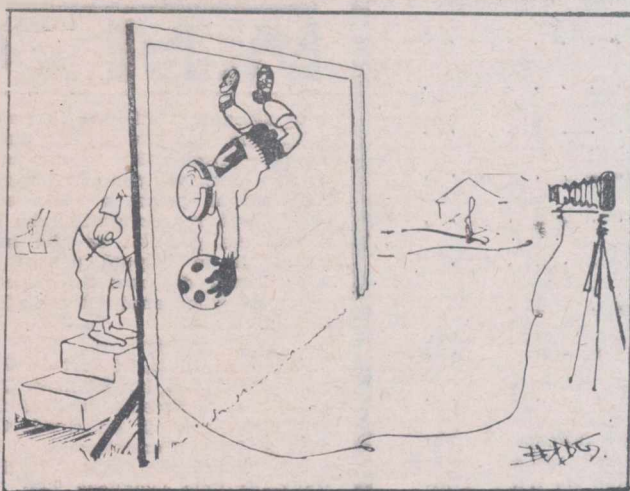
UN PORTAR CELEBRU

Dupa un sezon foarte încărcat, contestatul cîștigător al Turului Lombardiei, EDDY MERCKX, trecînd peste supărățile pricinuite de buclucășul flacon de Mucantii, care i-a adus descalificarea din amintita cursă, poate să-și acorde cîteva momente de destîndere. Astfel, cu cîteva duminici în urmă, la Bruxelles, a jucat fotbal într-o echipă care a învînt o altă formație alcătuită din cicliști, și condusă de spaniolul Luis Ocana.

Să recunoaștem, cunoscutului campion de ciclism, nu-l lipsește nici alura de fotbalist.

UMOR • UMOR

FĂRĂ CUVINTE
(din „Kicker” — Nurenberg)

